

Ute Strub lluita perquè diguem no "escoles" sinó "espais de joc". És molt innovador i no tothom ho entén.

I els pares, us entenen?

Som professionals de la petita infància i no hem de fer pedagogia amb els pares. En tenim prou de veure'ls tranquils i confiats. Veient feliços els seus fills s'adonen que és important el que viuen en aquesta escola. El que fem és obrir-los les portes. Poden venir a l'aula, per exemple.

Ah sí?

L'infant necessita els pares al costat i no podem tallar aquest vincle. L'ideal a aquestes edats seria que no sortís del nucli familiar, o sigui que el que hem de fer nosaltres és ajudar a reforçar les relacions infant-pares. La família no es pot desatendre mai.

En moltes famílies pare i mare treballen.

Les escoles bressol hem sigut la solució, però és que aquí està mal vist que els pares es quedin l'infant a casa. Ara que malauradament hi ha tanta gent a l'atur, jo els dic: "Aprofiteu-ho, disfruteu d'aquest temps, sereu molt més feliços, el nen aprendrà coses molt més interessants amb vosaltres".

No és important que se socialitzi?

És interessant que els nens interactuïn entre ells, però a partir de certa edat. Com diu l'anomenada pedagogia lenta, no vulguem córrer!

Volem córrer?

Sí. Hi ha pares que a dos anys ja volen treure el biberó. Passa igual amb el xumet. ¿Per què han de prendre aquesta satisfacció al nen, aquest moment agradable?

Vist així...

Sempre dic a les mares: si ells són feliços amb el biberó o el xumet, deixeu-los. El nen ha de tenir el record d'haver-s'ho passat bé, perquè si has viscut moments de felicitat quan tinguis dificultats els buscaràs i t'ajudaran.

A l'Àfrica diuen "als nens els educa la tribu".

Nosaltres pertanyem a la tribu de l'infant; ell ens deixa pertànyer a aquesta família. Ara bé, aquí la "tribu" s'ha disgregat, és més petita i els pares potser tenen un excés de responsabilitat.

Els fills queden tancats al nucli familiar?

Al contrari: trobo que es deixa anar l'infant massa aviat fora d'aquest nucli. Els pares se'n desprenen massa aviat. No se li crea una norma, un límit, i és la família qui l'hi ha de crear i li és protecció, la seva aura.

Posa'ns un exemple.

Quan veig un nen de 2 anys en un ambient molt ampli i sorollós, perquè encara no ha tingut temps de distingir on s'acaba ell i on comença la societat. A l'Àfrica veus que van a l'esquena de la mare fins que tenen capacitat de relacionar-se!

Com es devia fer abans aquí.

Jo mateixa vaig començar l'escola a 4 anys. Però si cal anar-hi abans, que l'infant estigui en un espai on la família hi tingui cabuda. La família és el pilar. Ha de créixer amb l'amor del pare i la mare.

I dels germans!

I tant. Jo sóc la quarta de nou germans i tinc moltes vivències amb els meus germans, d'ajudar-nos els uns als altres. Jo feia de mare dels petits com la meva germana gran va fer de mare amb mi. Potser això em va fer decidir a estudiar Magisteri: poder estar en companyia dels nens. Em satisfà molt poder ajudar la gent a trobar la felicitat i harmonia, i a compartir-ho.

Com voldries que fossin de grans els nens que han passat per les vostres mans?

Que es creguin capaços de fer allò que els aporta alguna cosa. I que puguin dir que s'han sentit respectats i que se'ls ha donat la confiança com a éssers humans.

Això hauria de ser sagrat!

Les mestres de l'escola Ronçana ens diuen que els nens que els arriben d'aquí tenen molta personalitat, i nosaltres ens ho hem pres com un elogi.

Ho és.

Ah, i una altra cosa: que no perdin les ganes de jugar! És bàsic. Per això em va encantar la xerrada que va fer la Imma Marín l'estiu del 2010 amb el Ganxo, titulada "I tu, a què jugues?".

Ella defensa el joc a tota edat.

És que és molt important la capacitat de divertir-se. Quan fas coses interessants perds la noció de temps i espai. Als cursos, Ute Strub ens fa jugar als mestres i parlem del que experimentem jugant. La manera de treballar amb les famílies seria jugant, però ens ha faltat temps.